— Защо ли е струва,
че ме познавал от де-
тинство... че сме израст-
нали заедно!... — питаше тя
със замъглени очи и пе-
чална усмивка.

— Защото сме от два раз-
лични свята, на които
хора — небесни.

— Може би не станахме
еднакви!... — прошепна
тя в очите ми. — Ти
разхождаше и се вглеждаш,
а аз не мога!... Нямам
чувства за игра!... И ис-
кам задружни действи-
телността!... Удари ми
плесница, която трепне!...

— Добре!... Ще ти ударя
плесница която треска-